

— Хади, каже, дѣдо попе !

— Кѣдѣ ? попыта свещеникѣтъ.

— На годежѣтъ на едно сираче.

— Като го искашь да бѣде.

— Иска го Господь, дѣдо ! земи си книгѣтъ и пагра-
хыльтъ и не ся бави !

— Зехъ гы.

— Хайде да вървимъ.

— И излѣзохъ.

Дружината вече бѣхъ завели зетѣтъ въ домѣтъ на
булкѣтъ.

Вдовицата Фанни незнаеше какъ да благодари на тѣ-
зи капитани и гы обсыпваше съ тысящи поздравенія и при-
вѣствия, като гледаше Исидора приплѣднѣлъ и усържѣлъ на
лице да сѣди на миндерѣтъ, и да отправа нѣкои принужде-
ны израженія къмъ нейъ и дѣщерѣ й.

На това отгорѣ влѣзе Гырджикѣтъ и попѣтъ.

— Кои ще ся обручаватъ ? рече свещеникѣтъ. Негова
милость и нейна милость рече Гырджикѣтъ, като посачаше
Исидора и Александра.

— Работата съ съизволеніето ви ли е, Господине Иси-
доре ? рече свещеникѣтъ.

— Сирѣчь, така ; рече той.

— И съ ваше съизволеніе ли, Господже ?

— Ей ! отговори причервена младата.

— Кога е тѣй да започнѣхъ молитвытъ. Прѣстенитѣ ви ?

Александра и Исидоръ извадихъ прѣстенитѣ си и све-
щеникѣтъ благослови обрученіето.

— Да живѣе, да живѣе зетѣтъ.

— Да живѣе невѣстата ; выкахъ прѣдстоящитѣ.

— Сега мыслижъ че съмъ свободенъ вече, каза Исидоръ
на Гырджика.

— У добъръ часъ сега, и да помнишь всякога че съмъ тука.